

MUSIKK

Rune Slyngstad
musikkjournalist

Overlever alt

POP

The Human League

Credo. (VME)

Man skulle at enkelte band ble spist opp av sin tidsånd. Slik som for eksempel synthbandet The Human League fra Sheffield. De var store på begynnelsen av 80-tallet, og det er ni år siden de ga ut sin forrige plate. Nå er bandsjef Philip Oakey tilbake med et helt ålreit album med samme

stil og samme type musikk som de var så populære med på «Dare!» (1981) og «Hysteria» (1984).

Philip Oakey synger fortsatt som en andrerangs David Bowie, og noen av de kvinnelige vokalistene som sang litt småsurt på 80-tallet er fortsatt med. The Human League er fremdeles inspirert av Kraftwerk og likesinnede. Grunnen til at bandet og låtene deres høres bra ut også i 2011 kan være at de var forut for sin tid da de herjet som verst på hitlistene.

«Credo» er ikke noe must om du ikke har noe forhold til denne gjengen fra før, men platen og låtene er gjennomgående gode nok til frembringe nostalgiske følelser om du likte The Human League på 80-tallet.

RUNE SLYNGSTAD

Sprudlende stringwestern

STRING SWING
Carsten Boe Trio

Roundup

Hot Club Records/Ponca Jazz Records

Okei, string swing er fine og svingende greier, men det kan – som alle sjangere – bli litt enerverende i det lange løp hvis man ikke er flink til å variere stemning og uttrykk.

Det er Carsten Bore Trio på sin nye plate Roundup. Solist og låtskriver Carsten Boe har mot nok til å trække string

swing-puristene på tærne og bruke både piano og lapsteel i sine verk. Og selv om triobesetningen er standard stringswing med sologitar, rytmegitar og kontrabass – for øvrig glitrende håndtert av henholdsvis Axel Viale og Svein Otto Aarbstad – begrenser Roundup seg heller ikke til ordinære swinglåter, men sneier innom alt fra tango til blues og kontri også.

I disse streamingtider der man nesten ikke hører på plater lengre i fysisk format, er dette med bonusspor blitt en utdøende kunst. Dermed er det

en liten vittig raritet med bonussporet «Inferno i Molde», et frisinnert dikt om Moldejazz som dukker opp etter seks minutters stillhet på sistesporret. Noe for enhver smak her, altså.

JAKOB BERG

Frenetisk klubbpop

POP

Britney Spears

Femme fatale. (Sony)

Hitsinger! Hvor mange hitsinger kan Britney Spears hente fra dette albumet? Antakelig mange. Hun har allerede gjort det bra med «Hold it against me». Her er flere låter med like stort hitpotensial. Med dette albumet slår Britney Spears fast at hun kommersielt er å regne med i konkurransen med Lady Gaga og Rihanna.

Som album er likevel «Femme fatale» bare en middelmådig affære med frenetisk disco, house og trance som kan fungere om du er på rett sted til rett tid. Som plate og lyttealbum er dette ikke særlig interessant. Britney Spears har overlatt alt ansvar til produsentene som inkluderer svenske Max Martin, Dr. Luke og will.i.am. Det lukter klubb, fest og penger. Britney Spears blir med en runde til. Ikke fordi hun er en så talentfull vokalist og popartist, men fordi hun har folk rundt seg som vet å trykke på rette knappene.

RUNE SLYNGSTAD

HITS: Fædrelandsvennens anmelder tror Britney Spears kan få flere hitsingler fra sitt nyeste album. FOTO: AP/SCANPIX

NUMMER NI: Luxus Leverpostei er ute med sitt niende album, og fortsetter i samme spor. FOTO: JON ANDERS SKAU

Rølpekon

POP

Luxus Leverpostei

Rølp. (MTG music)

De har holdt på i 15 år, og dette er deres niende album. Luxus Leverpostei skal visstnok ha solgt over 300.000 album. Det kan godt komme til

å gå bra denne gangen også. Altså salgsmessig.

Når det gjelder stil og innhold er her ikke mye nytt. Bandet fra Kvinesdal formidler fortsatt tekster som er så platt, så patetisk med så mange nødrim og dumme vendinger at det ikke er helt til å tro at det er mulig.

Det mest irriterende er like-

Hedersmannens solokjør

POP/ROCK

The Last Hurrah!

Spiritual non-believers.
(Rune Grammofon)

Hans Petter Gundersen fra Bergen har mange lydspor på samvittigheten. Han har produsert plater med Sondre Lerche, Sissy Wish og Julian Berntsen, og Gundersen selv var et av kjernemedlem-

mene i Tweeterfriendly Music, som til nå har gitt ut to plater. Gundersen er også mannen som produserte en av tidenes meste populære ballader her hjemme, nemlig «Lift me», med Madrugada og Ane Brun. Vi snakker om en hedersmann.

Her kaller han seg for The Last Hurrah!, og leverer spesiell musikk med en såkalt akustisk dronegitar i sentrum, som for eksempel Stephen Stills brukte på låten «Suite; Judy